

Pokovca

V šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, tedaj, ko sem obiskoval ljudsko šolo na Suhi, šolarji še nismo potrebovali športnega pouka tako nujno, kot bi to bilo prav danes. Otroci smo se dovolj gibali, saj smo hodili peš v šolo, pogosto pomagali doma pri raznih opravkih in se v prostem času pozimi sankali in smučali. Poleti smo plezali po drevesih, se skrivali po skednju ali po gozdovih, si izdelovali loke in puščice ali si naredili »pokovca«. To je posebna naprava, s katero smo lahko povzročili precejšen pok, tako da se je babica parkrat zelo prestrašila in nas nato tudi malo pokarala. Nekoč smo sosedovega psička tako prestrašili, da je vzel rep med noge in jo kot divja jaga ucvrl proti domu. Nikoli več ga ni bilo k nam.

Glavni del »pokovca« je bil približno 30 centimetrov dolga in za roko debela bezgova

veja, iz katere smo izluščili mehko jedro. Nastala je luknja, podobna puškini cevi. Izdelali smo še paličico z ročajem, to pa smo lahko potisnili v tisto bezgovo cev.

Za naboj smo iz »pradiva« napravili kroglice, ki so nam potem služile za pokaenje.

»Pradivo« ali predivec je lanu podobna rastlina, katero rabijo instalaterji pri svojem delu. Kakšno veselje je to bilo: eno kroglico smo vtaknili v sprednjo odprtino, drugo pa v zadnjo. S pomočjo paličice, ki smo jo zelo močno in hitro potisnili v bezgovo cev, je nastal precej glasen pok.

Takšne in podobne igrače smo imeli v naših mladih letih, saj drugih ni bilo.

Otroci smo bili zelo iznajdljivi, kakor nam pravi tudi stari rek: sila je iznajdljiva!

